

14.06.2014 - Min mor er en fin dame

Min mor er en fin dame. Ikke sådan fin. Som når nogen er fin på den eller for fin til det ene eller det andet.

Hun er heller ikke cocktailpartyfin med prangende smykker, høje sko, elegante kjoler og tungt duftende parfumer. Ej heller er hendes hjem indrettet med eller opdateret efter de allernyeste boligrends.

Min mor er en fin dame. Punktum.

Sådan er det bare, men jeg kan jo alligevel ikke helt lade være med at fortælle dig lidt mere om min mor, og om hvordan jeg både kan se, høre og mærke, at hun er en fin dame.

En fin dame, der planter fine blomster i sine fine krukke, gør hun, min mor. Og hermed er jeg vist allerede godt i gang med at invitere dig indenfor hos hende. Jeg tror, vi sætter os i køkkenet, for det er her i min mors køkken, uanset adresse, at de fleste kopper kaffe er brygget, serveret og drukket, mens snakken om både det største og det mindste, med og uden ord, har fundet sted. For kaffe må der til. I sorg, i glæde, til hverdag, fest, morgen, formiddag, eftermiddag, ind i mellem, aften og nat. Til alle de almindelige og ualmindelige dage og tider, til arbejde og fritid. Kaffe må der til.

Nu er der vel ingen mor, der bliver en fin dame, blot fordi hun laver kaffe til enhver tid og lejlighed, kunne du måske komme til at tænke.

Og det kan du have jo fuldstændig ret i, men det, der er godt ved at drikke kaffe i min mors køkken er måske heller ikke så meget kaffen, som det faktum, at det er min mor, jeg drikker kaffen med.

Min fine mor fyldte 85 år i november, og jeg har kendt hende hele mit liv.

Før jeg kendte hende, voksede hun op som den ældste af en søskendeflok på ti. Der var mildt sagt ikke meget at gøre med, men det er nu ikke det, hun fortæller om, min mor. Derimod har hun ofte valgt at fortælle historierne om gemmestederne i bakkerne, skolekammeraterne og sammenholdet blandt de mange søskende. Efter konfirmationen kom hun ud at tjene hos frugtavlere og hans kone. Her lærte hun om husholdning, have og venlighed, alt imens frugtavlere og hans kone, som hun til enhver tid omtaler med glæde og respekt, nød stor gavn af min mors flid, dygtighed, beskedne væsen, udholdenhed og medfødte sans for, hvordan man omgås andre mennesker, samtidig med, at hun ydede alt sit bedste.

At yde alt sit bedste, og at det ikke var lidt, det, min mor ydede, har jeg hørt mange steder fra.

Hver anden søndag kunne hun holde fri efter middagsopvasken og tage hjem på besøg hos den stadig voksende flok, hvor hun også kunne tage en tårn. Jeg ved, hun glædede sig til hvert eneste besøg.

Min mor var, kan jeg se på de få billeder, der blev taget, også den gang en køn pige. Dette fik også min far øje på, da han efter en fest i landboforeningen, glad holdt næste dags avis frem for sin storesøster og proklamerede, at denne pige havde han fulgt hjem efter festen aftenen før.

Min faster så på billedet af den unge, kønne pige, som var kommet i avisen med billede og det hele, fordi hun med ros og præmie havde vundet konkurrencen i havepasning. Min faster bad sin bror rende og hoppe og holde inde med det pjat, men det var ingenlunde pjat, for min far friede til min mor.

Hun må have sagt ja, for da hun var fyldt 18, blev de gift. Fem år inden, min storesøster kom til verden, må jeg have med.

Men jeg tror nu nok, at min mor flyttede ind på gården, som min far drev, sammen med sine forældre, et godt stykke tid før giftermålet. På gæsteværelset, forstås. Det gjorde man nemlig dengang, ved jeg.

At være ganske ung kone på en stor gård og bo der sammen med sine svigerforældre, må have krævet sit, tænker jeg, men uanset hvor mange kopper kaffe, jeg har drukket med min mor, har jeg aldrig fået hende til at fortælle andet herom, end at de to generationer havde hver sit at passe i det fællesskab det var at drive en gård med mange dyr, marker og folk på kost.

Efterhånden som min mors søskende blev ældre, kom flere af dem til at bo på gården i længere tid ad gangen. En af brødrene boede der i fem år, og gik således også i skole derfra. Hjerterum og husrum, kærlighed, pligt, flid, rummelighed, taknemlighed, ansvar og umage er ord, der lige falder mig ind her.

Jeg tror, de så op til min mor og min ni år ældre far, min mors søskende. I hvert tilfælde bosatte alle ni sig senere tæt omkring mine forældre.

Det lyder måske lidt usædvanligt, men i dag, mange år efter, at mine forældre har solgt gården, og otte år efter, at min mor mistede sit livs kærlighed, bor de fem af familierne på samme vej som min mor.

De andre ikke længere end ti km. herfra.

Mine forældre, og nu min mor, blev så at sige samlingspunktet for de mange og flere med dem.

Mon du, mens du læser dette, har fået det indtryk, at min mor, selv om hun må have arbejdet hårdt og vel også været nødt til at affinde sig med meget, er en slidt og en lille smule bøjet kvinde?

På ingen måde, må jeg fortælle dig. Jo, jeg kan forsikre dig om, at hun har slidt, min mor. Men ofte har jeg set glæden herved og kærligheden til min far og hendes andre kære, lyse ud af hende.

En stolt dame er hun, min mor. Ikke stolt af den, hun er, eller det, hun har udrettet, for det synes hun vist ikke er noget særligt, men stolt af os og stolt på den måde, at

hun ikke er til at løbe om hjørner med. Hun plaprer ikke fra tid til anden op med, hvad hun mener om den og dette.

Alligevel er man ikke i tvivl.

Jeg forestiller mig, at du, som jeg og rigtig, rigtig mange andre, har fulgt Matador på tv en, flere eller mange gange. Så kender du også Kathrine. Grisehandlerens kone ja, men i den grad også sin egen på en bestemt kærlig, klog og rammende måde, som ingen rigtig tør sige imod.

Et fint menneske, vil jeg sige.

En viis kone, i hvis køkken, jeg gerne ville have været budt på kaffe.

Men jeg har jo min mor, og tro mig, det er jeg yderst taknemlig for.